

egen Sjælefreds Skyld skulde hans Livsmod stækkes. Deres Fromhed taalte ikke Synet af en rank Ryg og et løftet Hoved, naar ikke „Naaden“ havde Part deri.

Han saae op og kom til at fryse. Det var bleven saa underlig koldt og skummelt i hans Stue efter Broderens Bortgang. Hvorfor kunde de ikke lade ham i Fred? Han havde jo selv begravet Fortidens gamle, grimme Følelser og slaaet en Pæl igennem dem. Hvorfor da komme nu og mane dem op igen? ... Hans Fa'er? Nu ja, lad ham dø! Han skyldte ham ingen Kærlighed. Han skyldte ham en Række Aar, som han helst ikke tænkte paa. Nu havde han til Gengæld slettet ham ud af sin Erindring. De var kvit.

Han drak ud af sit Glas. Saa rejste han sig med et Sæt, som om han rystede en ond Drøm af sig, og gik op til de Gamle for at snakke sit Sind i Ligevægt.